

Ноћ. Покуца Добросав на врата, кроз која дуже времена није пролазио. Тишина, нико се не јавља. Само се чује шаров иза оплотине како јавља да је неко ушао у двориште. Понови Добросав куцање. И даље се нико не јавља. Добросав мало јаче удари у врата. Шаров заурла и запрети незнанцу. Чу се уплашен женски глас.

– Ко је?

– Отвори!

– Ма ко је у ово доба?

– Ја!

– Ко?

– Добросав!

– Та мани се шале у мрклој ноћи, но кажи ко си?

– Ја сам, отвори.

Љубица се уплашила, не зна шта да ради. Да дозива свекра, који је спавао у другој кући, срамота је, ко зна шта ће помислити. Подсети је незнаца на Добросаву. Присети се свадбе и пр-

ве вечери кад је провела ноћ са Добросавом у овој кући за њих спремљеној. Родитељи су остали да живе у великој старој кући, у истом дворишту. Зажести шаров са лајањем, пробуди свекра, који с пушком у рукама изађе у двориште. Лагано се прикраде у мраку иза Добросавових леђа и таман кад је Добросав поново залупао на врата, прекиде га глас.

– Ко си ти? Шта оћеш?

Уплашен Добросав, примети човека иза леђа са пушком у рукама,

Па као на исповести повика:

– Ја сам, Добросав!

– Који Добросав?

– Љубичин муж – одговори не знајући ко је иза леђа.

– Које Љубице?

– Моје!

Тек тада отац поверова да му се син вратио жив и здрав и да је он тај који лупа, да му се отворе врата сопствене куће.

– Љубице отварај, стигô Добросав!

Склопише загрљај отац и син, тако чврсто као да их је неко ланцима стегао. Траје тренутак радости и једног и другог.

Љубица се згучила иза врата, претрнула од страха, ко то њој усред ноћи лупа на врата. Дохватила неку тојагу, која је стајала иза врата, за

сваки случај, добро је стегла рукама, решена да неће нико тако лако прећи њен праг и наносити јој срамоту, кад јој нема домаћина. Препозна свекров глас, би јој лакше, охрабри се и обрадова кад чу да је Добросав стигао. Отвори врата и више према запамћеној фигури и држању, него што је могла у мраку да види, препозна Добросаву. И поред суздржавања пред свекром пожури у загрљај. Остадоше дуже у загрљају, као да су се залепили, никако да уђу у кућу. Све троје се нашло у чуду, од радости, онако у мраку само стоје и зуре једно у друго. Испружи отац руку увис са пушком, повуче обарач и чу се пуцањ. Иако је ноћ, у оној тишини учини се као да је топ опалио. Бљесну одсјај пуцња и за трен се појавише обриси лица. Укорачи први отац преко прага, па Добросав. За њима уђе и Љубица, збуњено трља руке, брише их од хаљинче које се нашло на њој, као да су мокре. Можда и јесу од зноја и узбуђења. Упали у неко доба Љубица петролејку и одмах дохвати боцу ракије коју је чувала, надајући се сваки дан да ће јој Добросав доћи. Има и друге ракије, али ова је остављена прве године када је ракија печена после Добросавовог одласка. Одвојила за надајући тренутак радости, кад јој се Добросав врати. Њу није напуштала нада да ће се једног дана вратити.